

"מכל האמיתות היפות על הנשמה,

שהשתמרו והתגלו מחדש בדור זה,

אין משמחת וטעונת הבטחה אלוהית ואמון פנימי

מזאת - שאתה אדון למחשבותיך,

מעצב את אופייך ומחוללם של נסיבות,

סביבות וייעוד."

(ג'יימס אלן)

גיליון מס' 2508 ז' ניסן תשע"ח * 23 במרץ 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

חגיגות ה 70

ארוחת ערב בלב הקיבוץ וטיול משק בשבת

אבלין ולאה, הצוות המארגן, מבקשות להודות מקרב לב לכל אלה שתרמו לסוף השבוע ולהצלחתו. התרגשנו שהצלחנו לאכול ביחד כמו פעם. כ- 150 איש שבאו ללב הקיבוץ, אכלו ושתו, שוחחו זה עם זה, ונהנו מלהקת המתופפים השמחה.

למעין ורחלי ומוטי שתמכו ועזרו לנו בכל. ליפעת ו, שרה ד., צילה ונעה שסייעו באוכל ובסידור לאחר מכן. לניסן על קישוט לב הקיבוץ. לנחמן והרולד המנפנפים הבלתי נלאים על המנגל, שלמחרת טרחו על הכנת הקפה בשטח בטיול.

לטיול הגיעו 75 איש, דבר שמאוד חימם את ליבנו. מקווים שהפצועים מהטיול סולחים לנו. מבטיחות שהטיול הבא כבר יהיה יותר קל.

אבלין ולאה

מעריך התקשורת בכפר הנשיא / אורי שובל

קראתי מתוך מידעון 61 שיש כוונה לשדרג את מעריך התקשורת בכפר הנשיא. פניתי לאורי חייט, מי שמנהל את תחום התקשורת בכפר הנשיא כדי לשאול אותו מספר שאלות. באי נוחות ענה לי אורי חייט, שהוא בעצמו לא בקיא בפרטים היות והדיון התקיים בלעדיו ומאחורי גבו, בקיצור עשו לו מחטף. מהצד של כפר הנשיא, אני מעז לנחש שאיש לא מבין דבר וחצי דבר בעניין תקשורת ואני מניח שהביאו הסכם שנגזר מתוך הסכם אחר וחוז משניתן לחסוך 1/3 משרה, לא מבין מה המשמעות מעבר לכך. הסכם שעושים עכשיו עכשיו ומהר מהר, זה מתכון לצרות ובכי לדורות וכפי שנאמר "**החיפזון הוא מהשטן**". מי שצריך לנהל את המיזם חייב להיות אורי חייט, היחידי שמבין בתחום.

שנים אנחנו מנסים באדיקות לשמור על התשתיות של כפר הנשיא. בזמנו **בועז שני**, מנהל הנס"ר הקיבוצי (נקודת סיום רשת) אמר שהתשתיות בקיבוץ הם משאב **שאסור** לוותר עליו. **דוד אלמן** הצליח להוציא את הבעלות **מבזק** והקיז הרבה דם לשם כך. עכשיו נותנים את תשתיות התקשורת על מגש של כסף לגורם חיצוני שיעשה עלינו קופה. ענף התקשורת יכול להתנהל בצורה עצמאית ורווחית ויחד עם זאת התשתיות יישארו שלנו. אם בעבר רשת הטלפוניה בכפר הנשיא "**טל רומן**" התנהלה בצורה רווחית והכניסה כסף שאמור היה לשדרג את התקשורת בקיבוץ, אין סיבה מדוע צריך לשנות. כששאלתי את אורי חייט אם לפחות קיים חוזה שישמור על האינטרסים של הקיבוץ, הוא השיב, שהוא לפחות לא ראה הסכם שכזה. לא מבין באיזו צורה חלמאית וחסרת אחריות דברים מתנהלים.

למי אצה הדרך לרוץ כבר ביום ראשון שהיה (18/3) עם כרטיסי האשראי? למי שלא ברור, יש להחליף את התשתית הקיימת לפני שאפשר יהיה ליהנות מהתשתית החדשה. כמי שקצת מכיר את התשתית בכפר הנשיא ויודע באיזה מצב הצנרת שבה צריך להשחיל את הסיב האופטי החדש, זה במקרה הטוב לא יהיה פחות מחצי שנה ואם זה יקרה רק בעוד שנה, אני ממש לא אפול מהכיסא. בינתיים, מכרטיס האשראי יורד כל חודש תשלום למרות שנשארים עם אותה תשתית שבכלל שייכות לקיבוץ.

מי מהחברים מבין מה הוא אמור לקבל בעתיד לעומת מה שיש לו היום. רשום בדף שקיבלנו, שמהירות הגלישה באינטרנט תהיה 70/70. היום בקיבוץ יש 100/100 מ"ב בגלישה חיצונית. לא ברור מי אמור לספק את שרותי האינטרנט במקום **כינרת**, האם זה **HOT**? להבנתי **אלירן** נותן שרות לתשתיות בלבד. בעבר ה-152 נש לחודש ששילמנו, אותי לפחות התמורה סיפקה. עכשיו

הולכים לשלם יותר ולא ברור מה מקבלים. גם אם יסבירו ערב שלם, לא בטוח שחברים ידעו מה לעשות ובאיזו החלטה לבחור.

צריך מישהו מהקיבוץ שמבין, שיוביל וילווה את המהלך.

אורי שובל

אלי מנהל משק, יגיב למאמר זה, בעלון שיצא בשבוע הבא. שושנה

במזל טוב בן נולד
לאיילת ואושרי אזרן
אח לאריאל ואיתמר
נכד לדליה ואודי וגנר
בין למאיר ריינס

ברכות לכל המשפחה המורחבת

ציור: מרקי מרקוסון

ארנון

דמדומי שקיעה אחרונים,

עוד מעט ימוג ה 19 במרץ וייעטף בשמיכת חושך כבדה ולא נודע כי בא אל קרבו, בא אל קרבו הזיכרון הזוכר מעצם שמו, כי הנה מלאו היום 40 שנה ללכתו של ארנון שוורצמן במבצע ליטאני. ועל אף שהיינו נערים זבי חוטים בכיתה י"א ולא הגברים יפי הבלורית והטוהר מכתת סנונית, כאילו מי אנחנו בכלל חוץ מאשר שכרמית היא בת כיתה, עדיין זכורה בחדות המכה שקיבלנו בבטן (השטוחה עדיין...) כשהמחנך אריק ארנברג המבין והטוב כינס אותנו, בני כפר הנשיא, באיזה כנס שיכבה בירושלים ובישר לנו ש"ארנון נפל", כך היו אומרים אז, לא "נהרג".

ולקח שניה עד שהבנו מה הוא אומר ועפנו כמו טיל לתחנה המרכזית, פוגשים את הדסה ודמעוניה כל הדרך עד לקבוץ. סליחה, "המשק", כך קראו לזה. זוכרים אותך!!

תמיר

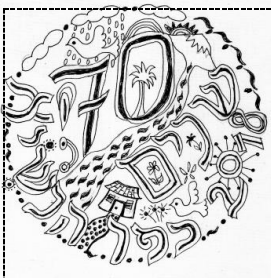
ארנון

עבדתי אז כאחות במרפאה.

זה קרה באותו היום שחגגנו את יום ההולדת שלי ושל אלעד בני, שמלאו לו אז 3 שנים. אחרי שחגגנו, חזרנו הביתה מסבא וסבתא בראש פינה. יצאתי מהמכונית עם העוגה ביד, כשזמי ו-2 קצינים מתייצבים מולי: "ארנון נהרג, יש להודיע להורים. חיכינו לך לבוא איתנו." ניל והילדים הלכו הביתה ואני עם המודיעים. איך בכלל מתארגנים להודעה שכזו??? יוספה היתה בבית, אחר כך חיכינו לאייבי שיחזור מנסיעה, שבר גדול קרה שם. שבר ענק. ב'שבעה' ועוד ימים שאחרי, כמעט גרתי עם המשפחה, לא נתן לי לבי לעזבם.

לקראת יום השלושים לנפילתו של ארנון, הכין אייבי שהיה צלם מקצועי, תערוכת תמונות לזכרו. כמה ימים לפני השלושים קיבל אייבי התקף לב, ונפטר בחדר המיון כשאני שם לצידו עם הרופאים. ומעבר לדלת יוספה ליאור וכרמית. שנפרדו גם ממנו. בדרך מבית החולים הביתה באמבולנס של הקיבוץ, (שתרמה לנו גב' וינטר אמא של ג'נט גניסלב ז"ל) בכינו כולנו. כשהודעתי לאמא של יוספה היא זעקה לשמיים: "למה אותי לא לוקחים???" לאלוהים פתרונים. כחודש לאחר מכן פרשתי אני מהמרפאה, לא יכולתי יותר. משפחת שוורצמן הפכו להיות חלק ממני בזכרוני. ארנון אייבי ויוספה יהי זכרם ברוך. כרמית וליאור תבדלו לחיים ארוכים וטובים.

שושנה שרק

המטעמון הקיבוצי- הוצאה מחודשת

כבר בשנות החמישים ידעה הלן ליצור מטעמים מהמעט שהיה, וסיפקה למשפחתה ולחברים רגעים של מתיקות ונחת, ביומיום לא קל. הלן הדפיסה את חוברת המתכונים "מטעמון קיבוצי" לראשונה בכפר הנשיא, בעזרת כוחות מקומיים. היא ודאי לא שיערה שזה יהיה להיט מידי, מבוקש בכל הארץ.

לאחר שבע שנים יצאה מהדורה נוספת, לאור הביקוש הרב, בעזרת ברית התנועה הקיבוצית, ועדת המטבחים הבין-קיבוצית, וועדת התרבות המשותפת.

כפי שרובכם כבר שמעתם, כיום אנו מוציאים את ספר המתכונים היחודי הזה במהדורה מחודשת ורעננה. הספר יכלול את כל אותם המתכונים מהחוברת המקורית יחד עם כל הקסם...

בקרב- הפרטים המלאים ופתיחת הרשמה למעוניינים

אשאיר אתכם עם טעם לעוד.... בברכה, שפרה.

מצורף: מתכון לעוגיות שיבולת שועל:

החומרים:

2 כוסות שיבולת שועל

1 כוס סוכר

1 כוס קמח

2 כפות דבש

50 גרם חמאה

$\frac{1}{2}$ כפית סודה לשתייה

אופן ההכנה: המיסי את החמאה והדבש, הוסיפי את הסודה לשתייה, הקמח, הסוכר ושיבולת השועל. לושי והניחי את הבצק בתבנית מרופדת בנייר אפייה. אפי 20 דקות וחתכי לריבועים בעוד הבצק חם.

*המתכון רשום בנוסח המקורי. כמובן שהפנייה היא לנשים וגברים כאחד.

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

דבר ראשון חשוב לי מאוד להתנצל ולבקש סליחה וגם להודות לדני לופוב שאפתה את הקאפקייק הטעימים לשוק פורים. המון תודה דני ושוב סליחה.

שנת ה-70 נכנסת לתנופה ומתחילה לגלות נוכחות – חמה, מחברת בין אנשים, ולי זה ממש מחמם את הלב לראות 140 איש מגיעים לארוחת שיש משותפת. כשנחמן והרולד מכינים לכולנו את הבשר על האש. אז אפילו כשהיה תור של כמה דקות, זה נתן לאנשים הזדמנות לשוחח אחד עם השני.

ליד השולחנות ישבו כמה משפחות יחד. ובסוף הארוחה ניגנו על תופים ושרנו. לצערי נאלצנו להעביר את האירוע ממשק ילדים בגלל הקור ללב הקיבוץ. מופע המתופפים תוכנן מלכתחילה למשק ילדים ושם התופים היו מרימים אותנו לשמים בלי להכאיב לאוזניים רגישות מדי. ומי שלא ראה את מעין המתופף עושה דמיון מוזר לילדים שנשארו בסוף, הפסיד חוויה מרגשת ביותר.

למחרת בשבת יצאו כמאה אנשים לטיול. הטיול התברר מעט קשה ומאתגר יותר ממה שהובטח. כנראה שזאת הקרמה שלנו שמושכת אותנו לעשות טיולים אתגריים כמו הטיול לנחל גוב בפעם הקודמת. העיקר שכולם חזרו עם חיוך גדול על הפנים.

ועוד משהו שאני רוצה לשתף בו את החברים. השיטה של הזמנת כרטיסים מראש לארוחה פעלה יפה מאוד. ולמדנו שחייבים לקבוע תאריך סופי לרכישת הכרטיסים, כדי למנוע את המצב שביום הארוחה נאלץ לסרב לאנשים שמאחרים להירשם, משום שהאוכל נרכש בכסף של רוכשי הכרטיסים. אז לפעם הבאה אנא הירשמו בזמן! אנחנו מודיעות במקומי באופן מאוד מפורט את השעות שבהן מתקיימת מכירת כרטיסים להשתתפות בארוחה ואיפה. ואנחנו עושות זאת על בסיס יומי כמעט. אז שוב עקבו אחר ההודעות במקומי והירשמו בזמן... וכבר יש הרבה פניות לקיים ארוחה בסגנון הזה פעם בחודש.

ואם כבר מדברים על שנת ה-70 אני ממליצה בחום לחברים להגיע לערבים החברתיים של מספרי סיפורי המקום. אני, ולא רק אני, יוצאת מערב כזה בתחושה שהיה מרתק, וממש נעים להיזכר ולגלות שגם אנשים שהגיעו לערב

ולא היו פה בתקופה הקדמונית שבה הדברים התרחשו במנסורה או בחדרה, שיתפו חוויות דומות ממקומות אחרים.

מחסן בגדים תופס תנופה לקראת האביב והקיץ שמסתערים עלינו מהר מכפי שציפינו. ואני רוצה לנצל את ההזדמנות ולהודות לנעמי בן אמוץ תודה גדולה על ההירתמות למשימה, שרק בזכותה המחסן יצא לדרך. עכשיו עבר הלפיד לזהר ותימנה שממשיכות לפעול ברוחה בהתלהבות גדולה. ואני מקווה שנעמי תארגן פרויקט חדש כשתתפנה לזה.

בשבוע הבא נפתח את לב הקיבוץ באופן קצת שונה, מאחר ו"הסדר" מאלץ אותנו לכך. ואם כבר מדברים על ה"סדר" אז וודאי שמתם לב לכך שהשנה לא התארגן סדר קיבוצי. וזה הזמן לפתוח אוזניים ועיניים ולראות שכולם מסודרים לסדר.

הודעה: כל מי שעושה סדר בבית ומוציא בגדים, משחקים, ריהוט, שטיחים וכו'. אנא אל תזרקו, תודיעו לנו (לרחלי ולמעין) ואנחנו נבוא ונמיינ ונביא ללב הקיבוץ או לבתי הילדים/ חברת נעורים/ מכינה/ תוצרת הארץ...

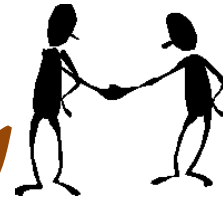
ביום שלישי בערב החברתי נפסל בחימר גמדים, פטריות, ועוד... לפינת גמדים. מוזמנים כולם וגם אלה שאוהבים לפסל בחימר. במועדון בשעה 20:00 כמובן שגם יוגש כיבוד טעים.

והשנה יש הפתעה בחג העומר והמימונה. בשבוע הבא יבוא פירוט.

להתראות בלב הקיבוץ מעין ורחלי

נעים להכיר / מיכל אשחר

גם השבוע, נכיר בקצרה דמות נוספת מתושבי/חברי קהילת כפר הנשיא. השאלות זהות בכל שבוע,

והשבוע – קרין איילון (עמר)

איך הגעתי לקיבוץ

פשוט מאוד - נולדתי כאן

מה אני עושה בחיים

קודם כל אני אמא, ואני גם אחות חדר ניתוח בבי"ח בצפת, כך שהחיים שלי מתחלקים בעיקר בין גידול ילדים לבין העבודה שלי. להיות אחות חדר ניתוח משמעותו להיות יד ימינו של המנתח, מגישה לו את הצידוד ועוזרת בכל בעיה שמתעוררת במהלך הניתוח.

קרובי משפחה שלי בקיבוץ

בעלי אודי והילדים שלנו רואי (4.5), יובל (כמעט 3) ועדי (7 חודשים)

ההורים שלי – ג'קי וטוטסי עמר

אחותי – מירב והילדים שלה דורון וניב

כמה מילים על הקיבוץ

הקיבוץ הוא גן עדן לילדים ולזקנים, לגדול ולהזדקן כאן זה גן עדן, למרות כל התהפוכות והשינויים, זה עדיין המקום הכי טוב.

משהו שאני רוצה לספר

אודי ואני ביחד מאז חטיבת הביניים, שם הכרנו ומאז לא נפרדנו. ממש גדלנו יחד. למדנו יחד, טיילנו יחד ועכשיו מגדלים את הילדים שלנו באהבה רבה

תודה קרין!

"עד עלות השחר"

לפני זמן מה הלך המשורר חיים גורי לעולמו כשהוא שבע ימים ושירים. עכשיו הגיע הזמן לגלות סיפור ישן ולא כל כך ידוע היום על תחילת דרכו כמשורר וההתקבלות שלו בחבורת היוצרים שכתבה ספרי שירה ופרוזה בחברה הישראלית של קום המדינה.

ספרו הראשון של חיים גורי הכתיר אותו בתור משורר הפלמ"ח, אבל זה לא מנע מהצנזורה הצבאית בגיבוי של ראש הממשלה דוד בן-גוריון להחרים את ספרו השני מטעמים של הצנזורה הצבאית.

חיים גורי התגייס לפלמ"ח כבר בשנת 1941, היה לאחד הקצינים הראשונים בארגון. סייע בהעלאתם של שורדי השואה היושבים במחנות העקורים בהונגריה וצ'כוסלובקיה ועם פרוץ מלחמת העצמאות שירת כסגן מפקד פלוגה בגדוד השביעי של חטיבת הנגב בקרבות חזית הדרום.

את "פרחי אש", ספר שיריו הראשון שהתפרסם בשנת 1949, קידמה התלהבות רבה מצד הקוראים והמבקרים. כיאה למשורר המעורב עד צוואר במאבק לעצמאות, ניסיון החיים הסוער של גורי ושל רבים ורבות מבני דורו הדריך את השירים בקובץ. השיר המוכר ביותר בספר, "הנה מוטלות גופותינו" נכתב ימים אחדים לאחר היוודע דבר נפילתם של חבריו ממחלקת הל"ה בינואר 1948. במקום מושבו בווינה, שם שהה באותה העת בארגון ניצולי השואה ובעלייתם ארצה. לגמרי במקרה נתקל גורי בידיעה בעיתון בריטי המדווחת על תוצאות הקרב האיום בו נהרגו 35 לוחמים עבריים בקרב. ותחת רושם הידיעה בעיתון נכתב השיר.

אתוס ההקרבה של היחיד למען הכלל היה מסר מרכזי בשיר זה. בין היתר בשורה ששם גורי בפי הנופלים, "לא בגדנו. ראה, נשקנו צמוד ומרקן פדורים, אנשפתנו ריקה." השיר וגם שירים אחרים המופיעים בקובץ "פרחי אש", סימנו את גורי כאחד הקולות הצעירים והבולטים של השירה בחברה הישראלית הצעירה של אחרי מלחמת העצמאות ושל מדינת ישראל הצעירה.

עם זאת, שנה מהופעת ספרו הראשון, מוצא עצמו גורי לפתע בלב סערה ציבורית כתוצאה מספר אחר שלו, ספר שונה לגמרי בשם "עד עלות השחר – יומן מלחמה".

בשונה מפרחי אש, ספרו השני "עד עלות השחר" כלל קטעי פרוזה ושירה: החלק הראשון של הספר היה מעין יומן אירועים של יחידת פלמ"ח "על פני אדמה פצועה וחרוכה של בירת השממה", והקרבות שנלחמה יחידה זו

בחזית הדרום של מלחמת העצמאות. החלק השני איגד "שירים אשר נולדו ונישאו במסע בדרך הארוכה של התקוה והכאב (מתוך ההקדמה לספר)."

"אמרתי, איפוא, לספר בדפים אלה מקורותיה של חטיבת פלמ"ח אחת" כותב חיים גורי בפתח ספרו השני.

הספר יצא לאור כמו רוב ספריו בהוצאת הקיבוץ המאוחד והגיע אל חנויות הספרים ברחבי המדינה בתחילת חודש יוני 1950. וידיעות על יציאתו לאור החלו להופיע בעיתונים, והציבור אף החל לגלות עניין בספר החדש. ימים ספורים לאחר מכן, ב-15 לחודש, הורה הצבא לשלוח עשרות שוטרים להחרים את כל עותקי הספר מהחנויות. גורי לא הבין בתחילה מדוע נקט צה"ל בצעד חריף שכזה. הוא ראה בכך עלבון אישי, ופנה אל הרמטכ"ל דאז, יגאל ידין, במכתב בו הסביר ש"כחיל לשעבר, ששרת תקופה ארוכה בשורות ההגנה, בצה"ל, נפגעת ביותר על ידי עובדה כאובה זו". חיים גורי ממשיך וכותב שהוא מאמין כי "ספר זה, שבו משולבים פרקי פרוזה ושירה, הוא ביטוי חוויות והגות וזכאי לעמוד על מדף הספרים."

בסיוע ידידיו, הצליח גורי להשיג פגישה עם ראש הממשלה כדי למחות על העוול. בפגישתם הקצרה הציע בן-גוריון פשרה: לגרד באמצעות סכין-גילוח את המילים שעוררו את חמת הצנזורה הצבאית. אך גם לאחר שנענה גורי להצעת ראש הממשלה, עמדה הצנזורה בסירובה לאשר את פרסום הספר מחדש.

רק 50 שנה לאחר הפרשה גילה גורי את הסיבה המלאה לצנזור הספר. במהלך עבודתו על המהדורה המחודשת של "עלות השחר", פנה וקיבל המשורר אישור לעיין במסמכי הצנזורה הנוגעים לפרשה. רק אז גילה את תשובת בן-גוריון לשאלתה שהגיש אז לפני 50 שנה, חבר הכנסת יצחק בן-אהרון מטעם מפ"ם, בנוגע לאיסור שהטיל ראש הממשלה על קיום דיון בכנסת על צנזור ספרו של גורי.

ב-19 ביוני שלח חברו של גורי, חבר הכנסת בן-אהרון, את השאלתה. תשובת בן-גוריון לח"כ הייתה חריפה בהרבה מזו שמסר לגורי בפגישתם. בן-גוריון הסביר שאין ממש בטענת גורי כי חלקים קודמים בספר ראו אור בתקשורת. לדברי דוד בן-גוריון בפרסום הספר עבר גורי על סעיף 37 של תקנות ההגנה הקובע כי "אין להדפיס כל חומר צבאי, צבאי מדיני או צבאי-כלכלי – אלא אחרי שאושר ע"י הצנזור הצבאי."

העובדה שציין שמות ומספרי יחידות, חשף את זהותם של לוחמים ומפקדים ודן בפרוטרוט בסוגי כלי נשק שהופעלו במבצעים צה"לים מוליכה אל מסקנה אחת אפשרית: "חיים גורי גילה סודות צבאיים ממדרגה ראשונה, והדבר החמור ביותר... שהידיעות הגיעו לידי לא כסופר אלא כסרן בצה"ל, ואין הוא רשאי לעשות כן כאדם העושה בתוך שלו". עוד הזהיר בן-גוריון שאם יתקיים דיון בכנסת, ימהרו מרגלי ארצות ערב השורצים בארץ להשיג עותק של הספר ולהעביר את הסודות האצורים בו למדינותיהם.

גורי לא ידע את כל זה בשעתו. וההתנהלות החשאית של קברניטי המדינה והצבא לא פגעה בנחישותו. בספטמבר פנה בבקשה אחרונה לרמטכ"ל. בפנייה זו הזכיר גורי לרב-אלוף ידן את הפגישה שקיים יחד עם חבר הכנסת והסופר ס. יזהר, שבה קיבל את אישורו של הרמטכ"ל להדפיס את הספר עם התיקונים שדרשה הצנזורה. מטרת הפנייה הייתה להשיג אישור מיוחד לאספקת נייר להוצאת הספרים. הרמטכ"ל נענה מיד.

חודשיים אחרי הסערה שנקלע אליה המשורר, יצאה לאור המהדורה המצונזרת של "עד עלות השחר". לא את כל התיקונים שדרשה הצנזורה הכניס גורי בעותק הסופי – מהתיקונים הלשוניים והסגנוניים התעלם על פי רוב. אך למרות זאת השינויים מזדקרים לעין: מספרי הגדודים נמחקו, ושמות המפקדים שונו. שמו של עוזי נרקיס, לדוגמה, שונה לעוזיאל.

נותר לקוות רק שאחרי כל הפרשה המעיקה הזאת מרגלי ארצות ערב הערמומיים מהם הזהיר בן-גוריון נותרו חסרי אונים מול טקטיקות ההסוואה המתוחכמות אלה. ויחד עם זאת כדאי להוסיף שיכול להיות שכל מה שקרה היה בעצם חלק מהמהלך של דוד בן גוריון לפירוק הפלמ"ח. ויתכן שראה בספר של חיים גורי איזשהו ניסיון לשמר את רוחו וראה בכך איום על האתוס של צה"ל שרק החל להתגבש.

לוח מודעות

מועצה אזורית הגליל העליון

עמותת ותיקי הגליל

"מתנת הגיל" במחנה

מסע לבני +60 בעלי תשוקה להתחדשות ומשאבות

בואו לחוות שחרור, שמחה וחיבור לטבע.
להכיר חברים חדשים, להרחיב את גבולות האפשר, למצוא משמעות מותאמת.

8-10.4.18 ~ מסע לבוגרי קורסי 'מתנת הגיל'.
22-24.4.18 ~ מסע למצטרפים חדשים למשפחת 'מתנת הגיל'.

המדבר העצמתי והשקט הינו המצע והתפאורה המושלמת להטעמת ידע תאורטי, בגוף ובתודעה. בעדינות וברגישות, נחוה סכלול מיומנויות המהוות מתנת חיים: דיוק עצמי אל מול אתגרי החיים, מיומנויות לניהול אנרגיה, שידרוג ה'מנהיגות הפנימית', חידוש ומיקוד מערכות יחסים חברתיות, תקשורת מקרבת ויצירת משמעות מותאמת לאורך החיים המשתנה.

כל זאת תוך כדי קטעי הליכה קלים, ישיבה סביב המדורה בערבים ולינת שטח מפנקת.

המחיר ~ לחושבי מועצה אזורית הגליל העליון: 1,500 ש"ח | לאורחים: 1,870 ש"ח
כולל: רכב האוברלנד המאובזר בכל ציוד הטיולים והמטבח שרק חלמתם, כלכלה מלאה, צוותי לוגיסטיקה, אוכל והנחיה.

פרטים נוספים ניתן לקבל בעמותת ותיקי הגליל
נגה שושן | 04-6817944 | שלוחה 1
באתר האינטרנט: www.vatikim.org.il

גליל • עיצוב מיר

למי מיועד הקורס המדברי?

לכל בני ה-60+ בעלי התשוקה לאיכות חיים וצמיחה אישית והתנסות בחוויה ייחודית.

מה ייצא לי מזה? (בוגרים מספרים)

- "ההשקעה שווה את הרווח. הגעתי למקומות שעוד לא הייתי בהם."
- "קבלתי כיווני חשיבה שונים! הצלחתי לעשות שינויים ממשניים בחיי."
- "אני בריא יותר"
- "אני הרבה יותר שמחה ושלווה ממקודם."
- "הרבה פחות עיפה ויותר יעילה."
- "מצליח לשנות הרגלים ולאמץ אורח חיים בריא יותר"
- "חיה את החיים שלי באופן שמדויק לי."
- "אני גדלתי מהקורס, אבל המרוויחים העיקריים הם המשפחה והחברים שלי."
- "הביטחון העצמי שלי התחזק- מאמין בעצמי הרבה יותר מבעבר."
- "אני מתקשרת יותר טוב עם הילדים והמשפחה שלי"

מבנה המסע:

יום ראשון -

איסוף על ידי רכב האוברלנד הייחודי, עצירה ראשונה בשמורת פורה: מעגלי הכרות עם חברי המסע, התכנים והמהות. ביקור בדיונה מדהימה ומפגש עם מיומנויות של הקשבה לגוף וביטוי עצמי, הגעה אל חניון הלילה בבאר מילכה ופעילות ערב יוצאת דופן ומפתיעה.

יום שני -

שער לנגב לנשמה: התעמלות בוקר משותפת, סיורים בפתחת ניצנה, חמוקי ניצנה, מערת ניצנה ועוז. לאורך כל היום, מתוך חווית ה'כאן ועכשיו' נבחן את היכולת שלנו להרחיב את הגבולות של עצמינו. לינה בחניון בארותיים .

יום שלישי-

כייף ייחודי בדיונה הגדולה, מסיבת סיום עם הפנים קדימה.

תכנים מרכזיים במסע

- 'מתבונה' ל'תבונה מעשית': טכניקות לביטוי עצמי מדויק ויעיל במציאות החיים המורכבת.
- טכניקות למיפוי וניפוי קשרים חברתיים, לצד, הרחבת המעגל החברתי.
- יצירת משמעות, תשוקה ו'חותם אישי' בחיי.

- איך לעשות שינוי יזום בחיי ובחיי סביבתי.
- הבנת הקשר בין הנפש לגוף: כיצד כל חוויה רגשית גורמת לתגובה גופנית וכיצד לנהל זאת באופן שנכון לנו להשגת מטרותינו.

צוות המסע:

עמית סגל – בן 52, אבא, בן זוג ונכד לסבים וסבתות אהובים שעיצבו את חייו. מאפשר ומייסד "רקמה אנושית" בית לפעילות קבוצתית משמעותית, מנחה ומוביל סדנאות ומסעות חיים לגילאים שונים. להכרות - www.rikmaenosit.co.il

עינת פורת עמוס – נכדה לסבים וסבתות שפועמים עדיין בתוכה, בת שלומדת מהקשר עם הוריה, אמא ובת זוג שמנסה לצמוח יחד ומתוך המשפחה. עו"ס, גרנטולוגית, מנחת קבוצות ופסיכותרפיסטית המפתחת, מובילה ומלווה תהליכי התפתחות ב'תקופת התבונה' – גמלאות צעירה.

צוות מלווה ותומך מסע : 3 אנשי צוות מנוסים ומיומנים בתנאי שטח ולוגיסטיקה מתקדמת כולל מגיש עזרה ראשונה נהג ורכב נוסף לליווי .

אנו משתתפים בצערו של

אמיר רוזן (בן זוגה של איילת מרום)

עם פטירת אביו

מעשה רוזן ז"ל

שלא תדע עוד צער

יושבים שבעה בגורדון 32, חיפה

מתוך לקט הסיפורים שלי / שושנה שרקי

מעשיה

איש עני מאס בחייו. בוקר אחד הוא החליט ללכת אל בורא עולם ולשאול מדוע הוא לא נותן לו הזדמנויות לשנות את מזלו.

בדרכו הוא פגש עץ יבש ושאל אותו: "איך החיים?" ענה העץ: "על הפנים - אני מתייבש, המים לא מגיעים אלי". "אני בדרכי לבורא עולם, אדבר איתו גם בשבילך" אמר העני.

באמצע הדרך פגש העני בחורה עצובה. "איך החיים?" שאל את הנערה. "מאכזבים, אני רווקה ועדיין אף בחור לא הציע לי את ידו". "אני בדרכי לבורא עולם, אדבר איתו גם בשבילך" הבטיח לה.

לקראת סוף הדרך פגש העני אריה כחוש, התלונן האריה שכבר חודש לא נכנס דבר מאכל לפיו. הבטיח גם לו העני שידבר עם בורא עולם על מצוקתו.

הגיע האיש לבורא עולם ושטח לפניו את טענותיו... "אני משנה לך את המזל, אבל תהיה מספיק חכם לתפוס אותו" אמר לו הקב"ה. בנוסף צייד אותו הבורא במכתב לכל אחד משלושת המאוכזבים שפגש בדרך.

הגיע העני אל העץ היבש והגיש לו את המכתב... עיין העץ במכתב ואמר: "הקב"ה כתב שהסיבה שאני יבש היא - עקב שקית מלאה ביהלומים שתקועה בין שורשיי למעיין אולי אתה תוכל לעזור לי לחלץ את השקית?" שאל העץ. "מצטער" השיב העני, "אין לי זמן, אני חייב למהר לתפוס את המזל שלי".

בדרכו פגש העני את הבחורה והגיש גם לה את המכתב מבורא עולם. "כתוב במכתבי - הגבר הראשון שיסכים להתחתן איתי יזכה לעושר ואושר עצום... כבודו, האם תהיה מוכן להיות בן זוגי?" שאלה. "מצטער" השיב העני, "אני חייב לרוץ לתפוס את המזל שלי".

המשיך העני ופגש את האריה הרעב ומסר גם לו את המכתב מהבורא. האריה עיין במכתב ומיד תפס את העני בגרונו... רגע לפני שהעני איבד את חייו הוא הצליח להציץ למכתב שקיבל האריה שבו נכתב: "כשיגיע אדם טיפש תאכל אותו".

(?)

